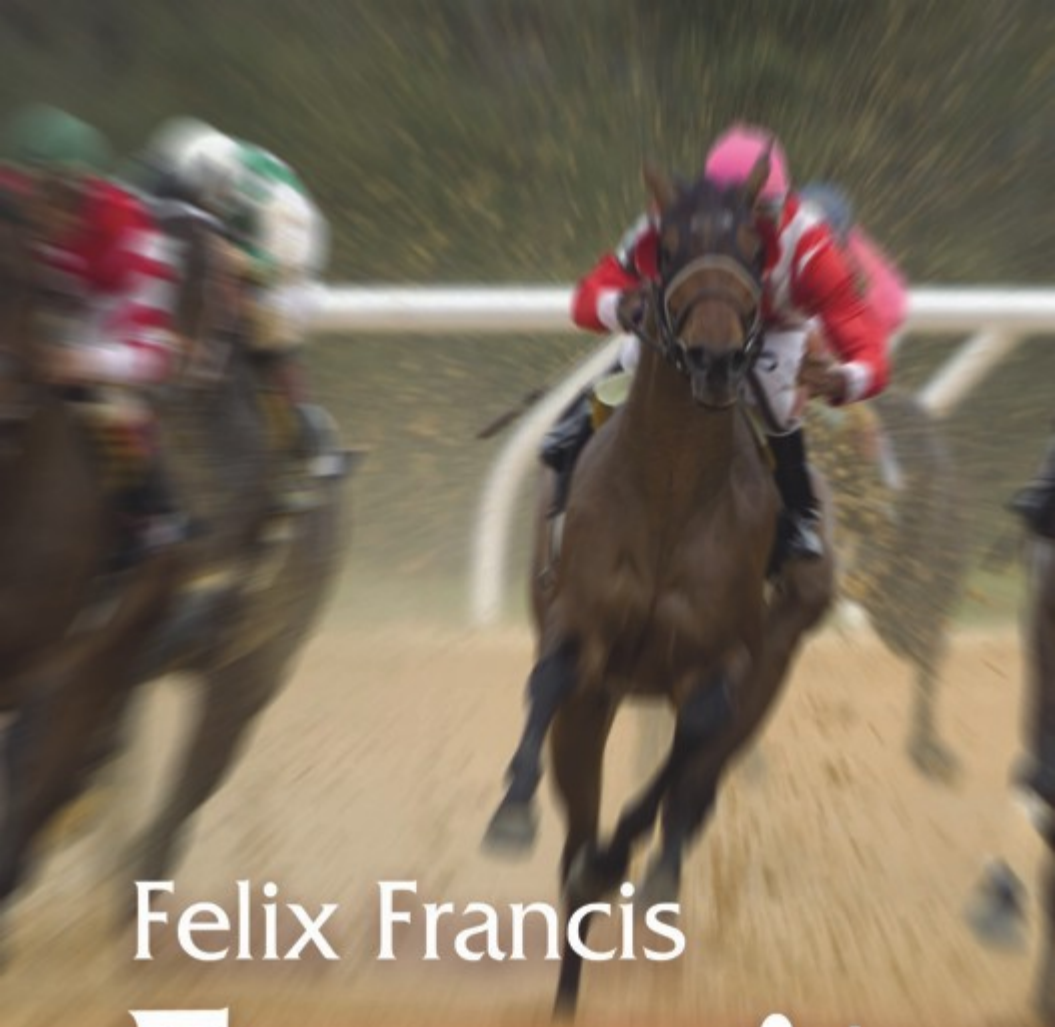

Felix Francis

Favorit

Detektívka z dostihového prostredia

ZELENÁ KNIŽNICA

Felix Francis

Favorit

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Vajnorská 128, 831 04 Bratislava 3
E-mail: slovenskyspisovatel@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Anna Blahová
Tlač Kasico, a. s., Bratislava

Preklad tejto knihy vznikol s podporou Literárneho fondu.

Z anglického originálu Felix Francis: Front Runner,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Michael Joseph,
an imprint of Penguin Books, London 2015,
preložila Alexandra Ruppeldtová.

Copyright © Felix Francis 2015
All rights reserved
Translation © Alexandra Ruppeldtová 2016
Cover Design © Peter Brunovský 2016
Cover Photo © Shutterstock.com/Kent Weakley
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2016

ISBN 978-80-220-1913-2

Felix, qui portuit rerum cognoscere causas.

Šťastný je ten, kto vie odhaliť príčiny vecí.

VERGÍLIUS: Spevy roľnícke, Kniha 2., verš 490 (29 pred Kr.)

S mimoriadnou vďakou venujem

DEBBIE.

Organizácia Hlas dostihov, nadácia sira Petra O'Sullevana, ma oslovila, aby som do ďalšej knihy zaradil postavu človeka, ktorý si túto výsadu vydraží v aukcii na výročnom obede v novembri 2014.

Víťazom sa stal pán Derrick Smith, ktorý ju kúpil svojej manželke Gay.

Výťažok aukcie vo výške 40 000 libier sa rozdelil medzi šesť neziskových organizácií, ktoré nadácia podporuje: Modrý kríž, Veterinárna nemocnica Brooke, Súcit vo farmárskom svete, Svetová prosperita koní, Prosperita dostihov a Rehabilitačné centrum pre plnokrvníky.

Do knihy som zaradil Gay aj Derricka, ale ako fiktívne postavy. Dúfam, že budú spokojní s umeleckou licenciou, ktorú som v ich prípade uplatnil.

1 KAPITOLA

Displej digitálneho teplomera po mojej ľavici ukazoval stopäť stupňov Celzia. To je dvestodvadsaťjeden stupňov Fahrenheita.

Z končeka nosa mi sústavne stekal pot, a keď som vdychoval rozhorúčený vzduch, cítil som páľavu až hlboko v hrudi.

Do sauny chodievam, ale v takejto pekelnej som nebol nikdy.

„O čo teda ide?" spýtal som sa.

Spoločník neodpovedal. Vytrvalo hľadel do zeme, akoby skúmal dlážku medzi nohami.

„No tak," naliehal som, „netrepal som sa sem zo zdravotných dôvodov. Aj tak je tu až príliš horúco. Chcel si so mnou hovoriť, tak počúvam."

Zdvihol hlavu.

„Buď rád, že nie si v tomto." Ukázal na čiernu neoprénovú kombinézu – mal ju na sebe, aby sa potil ešte viac.

„Aj tak sa tu pomaly dusím vo vlastnej šťave," vzdychol som.

Stále zaryto mlčal, iba na mňa hľadel. Volal sa Dave Swinton, mal iba dvadsaťdeväť rokov a už osemkrát sa stal stípliarskym šampiónom. Všeobecne sa o ňom vedelo, že pri svojom vzraste – stosedemdesiatsedem a pol centimetra – má večne problémy s váhou, ale majitelia a tréneri často ochotne podstupovali toto riziko, lebo v sedle podával doslova výnimočné výkony. Podľa štatistík vyhrával tretinu pretekov, v ktorých štartoval.

„Neoficiálne?" spýtal sa.

„Neblázni," odvetil som.

Bol som vyšetrovateľom Britskej dostihovej komisie, orgánu,

ktorý zodpovedá za regulárnosť tohto športu v celom Spojenom kráľovstve. Nič, čo v tejto súvislosti vidím alebo čo si vypočujem, nemôže byť teda neoficiálne.

„Inak som ochotný všetko poprieť," vyhlásil.

„Sedím v tejto vyhni vyše desať minút a pomaly vyzerám ako rak," rozčuľoval som sa. „Ak okamžite nevysypeš, načo som tu, tak padám."

Nechápal som, prečo trval na tom, aby sme sa stretli uňho v saune. Spočiatku som sa nazdával, že potrebuje zhodiť nejaké kilo pred popoludňajšími dostihmi v Newbury, ale možno sa len chcel uistiť, či nemám na sebe nejaké nahrávacie zariadenie. Spravidla som si zaznamenával schôdzky na iPhone, ale ten odpočíval v saku, ktoré viselo spolu s ostatnými časťami môjho odevu vonku na vešiaku.

Dave na mňa stále nerozhodne civel.

„Dosť bolo, končím," vyhlásil som. Vstal som, uterák, na ktorom som sedel, som si omotal okolo pása a otvoril som drevené dvere.

„Tento týždeň som nevyhral preteky."

Už som bol jednou nohou vonku. „No a...? Nemôžeš byť zakaždým prvý."

„Nie," pokrútil hlavou. „Ale teraz som prehral úmyselne."

Zastal som a obrátil som sa k nemu. Väčšinu dostihových pravidiel viem naspamäť. V článku (D) 45.1 stojí, že jazdec musí za každých okolností *vynaložiť úsilie, aby od koňa vyžadoval reálny a skutočný výkon, ktorým dosiahne čo najlepšie možné umiestnenie*.

Prehrať nároočky znamenalo vystaviť sa nebezpečenstvu diskvalifikácie na desať rokov.

„Prečo?" spýtal som sa.

Neodpovedal. Ďalej skúmal priestor medzi nohami.

„Prečo?" nástojil som.

„Zabudni, že som ti vôbec niečo povedal."

„To ťažko," namietol som.

Čas sa nedal vrátiť. Tak ako nemožno zrušiť vynález atómovej bomby.

Pozrel som naňho, ale on vytrvalo vpíjal zrak do dlážky.

„Nemohli by sme vyliezť z tohto pekla a porozprávať sa niekde pri chladenom pive?"

„Nemôžem piť. Nič, ani vodu. Čo myslíš, prečo sa tu trápim? Musím zhodiť kilo, aby som mohol štartovať v Hennessy."

„Nebudeš dehydrovaný?"

„Bežný štandard," pokúsil sa o vtip. „Chudnem od šestnástich. Už ani neviem, ako vyzerá poriadne jedlo. A netuším, ako chutí pivo. Nevypil som si roky, alkohol má veľa kalórií. Niežeby mi zas až tak chýbal, v podstate mi ani nechutí." Opäť sa zasmial, no iba krátko. „Prečo to robím? Dobrá otázka."

Vstal a obaja sme vyšli von, konečne bolo chladnejšie. Rozmýšľal som, koľko ľudí má saunu v garáži. Ledva sa sem vtesnala popri striebornom mercedese a tmavozelenom Jaguari XK šport kupé s osobnými poznávacími značkami.

Dave šťukol veľkým červeným vypínačom pri dverách.

„Musí byť drahé vykurovať ju," poznamenal som.

„Faktúry za elektrinu si dávam do nákladov," uškrnul sa. „Sauna je môj pracovný nástroj."

„Ako často v nej sedíš?"

„Každý deň. Chodieval som neďaleko do fitka, ale znížili tam teplotu – vraj zo zdravotných a bezpečnostných dôvodov."

Zvliekol si nylonový oblek a nahý sa postavil na váhu.

„Z čoho to máš?" ukázal som na nepekný fialovo-čierny fľak na chrbte.

„Z podkovy," usmial sa. „Pristál na mne kôň."

Pozrel na ručičku.

„Stále mám veľa," vzdychol. „Ostanem bez obeda, hoci som vynechal už aj raňajky."

„Niečo predsa musíš jesť. Potrebuješ energiu."

„Nemôžem si to dovoliť," povedal. „Ak dnes o druhej nebudem mať šesťdesiatosem, nedovolí mi ten magor majiteľ osedlať Integrated, jedného z najlepších mladých dostihových koní v Anglicku. Má skvelé vyhliadky v Hennessy. Ak dnes na ňom nepôjdem a on vyhrá, môžem sa s ním rozlúčiť aj do budúcnosti. A možno aj s celou svojou kariérou."

Čo sa stane aj tak, ak niekto príde na to, že zámerne manipuloval preteky.

„Povedz mi o tých prehratých dostihoch," vyzval som ho.

„Musím sa osprchovať," odvetil a pobral sa dnu. „Môžeš použiť hosťovskú kúpeľňu, ak chceš. Hore schodmi a napravo."

Stratil sa v útrobách domu, pravdepodobne vošiel do svojej spálne a zavrel za sebou dvere.

Opäť som sa čudoval, čo tu vlastne robím.

„Okamžite príď, Jeff." Tak na mňa Dave naliehal, keď mi zavolal ráno desať minút pred siedmou. „Chcem s tebou hovoriť. Ihneď. Je to dôležité."

„Nemôžeme to prebrať po telefóne?" spýtal som sa.

„Nie. V žiadnom prípade. Je to dôverné. Musíme sa porozprávať medzi štyrmi očami."

David Swinton bol jeden z mála členov dostihového bratstva, ktorých som mohol nazvať priateľmi. Väčšinou som sa vyhýbal spoločenským stykom s tými, ktorých som mal kontrolovať, ale pred dvoma rokmi sme s Davom na dvadsaťštyri hodín uviazli v snehovej víchrici, keď sme sa vracali z Marylandu po stípliarskych dostihoch Hunt Cup, ktoré sa konajú severne od Baltimoru.

Strávili sme noc v akomsi vidieckom hoteli bez kúrenia a v tme, lebo elektrické vedenie skolabovalo. Drkotali sme zubami v dekách pred kozubom a zhovárali sme sa.

Keď mi v sobotu ráno zavolal a vytrhol ma zo sladkých víkendových driemot, ani chvíľu som neváhal. Na Paddingtonskej stanici som sadol na vlak do Hungerfordu a odtiaľ som sa taxíkom odviezol k Davovi, ktorý býval kúsok za Lambournom.

Jeho priznanie, že náročky nevyhral preteky, na mňa zapôsobilo ako výbuch bomby, ale ak nemieni povedať nič bližšie, meral som cestu zbytočne.

Šiel som hore do kuchyne a na dúšok som vylogal dva veľké poháre studenej vody z vodovodu. A stále som bol smädný. Nechápal som, ako môže Dave po takom pobyte v saune vydržať bez pitia.

Podľa jeho inštrukcií som vyhľadal hosťovskú kúpeľňu a ospr-

choval som sa. Potom som ho vyše dvadsať minút čakal dolu. Prišiel v tmavozelenej polokošeli, džínsoch a teniskách, štandardnom pracovnom odeve.

Džokeji väčšinou chodia na preteky v obleku a kravate, aby zapôsobili na majiteľov a trénerov, David Swinton sa na takéto maniere dávno vykašlal. Dnes sú už aj Royal Ascot a Derby menej škrobené než kedysi a súčasný jazdecký šampión bol najneformálnejší zo všetkých.

„Ponáhľam sa do Newbury," vyhlásil. „Chcem si prebehnúť trať, kým prídu ostatní."

Pozrel som na hodinky. O chvíľu bude desať.

„Prišiel som vlakom a taxíkom," povedal som. „Môžeš ma zviezť?"

„Kam?"

„Napríklad do Newbury. Pozriem si dostihy a potom sa vrátim vlakom domov."

„Prečo nešoféruješ ako všetci ostatní?" čertil sa.

„Nemám auto. V Londýne ho nepotrebujem. Pôjdem s tebou."

Nemohol odmietnuť, ale videl som, že nie je nadšený. Ešte ráno o siedmej mi chcel niečo povedať, no očividne zmenil názor a spoločná polhodina v aute mu nebola po chuti, aj keď sme boli priatelia.

„No dobre," privolil neochotne. „Môžeme vyraziť?"

Rútili sme sa v jaguári hore po Hungerford Hille, ticho prerušoval len hukot silného motora. Ak si Dave myslel, že budem celý čas čušať, mýlil sa.

„Porozprávaj mi o pretekoch, ktoré si nevyhral."

„Prosím ťa, Jeff. Vravel som, aby si na to zabudol."

„Nemôžem," namietal som.

„Skús."

Ďalej mlčky šoféroval. Prešli sme popri hostinci U zajaca, odtiaľ ku križovatke s diaľnicou M4, tam hravo predbehol kolónu pomalších vozidiel.

„Ktoré dostihy to boli?" nedal som sa odradiť.

Nevšímal si ma. Zamierili sme na východ.

„Prepáč, Dave, ale vytiahol si ma až sem s tým, že máš čosi, o čom sa nedá rozprávať do telefónu. Som tu, tak hovor."

Sústreďoval sa na cestu, mlčal. Ručička na tachometri vystúpila na stopäťdesiat.

„Máš nejaké problémy?" spýtal som sa, hoci to bolo evidentné, inak by mi predsa netelefonoval.

Trochu ubral rýchlosť a zaradil sa do pomalšieho pruhu. Chvíľu som sa bál, že zastane na krajnici a vyhodí ma, ale nestalo sa. Pozvoľna pokračoval stodesiatkou.

„Jeff, môžem s tebou komunikovať neoficiálne?" zopakoval otázku.

„Vieš, že nesmiem súhlasiť. Prišiel by som o prácu."

„Aj ja sa bojím o robotu, dočerta!"

Pri Newbury sme zišli z autostrády, kým sme čakali na svetlách pred kruhovým objazdom, sedel som bez slova.

„Pozri, ak sa bude dať, nechám si tvoje slová pre seba," vyhlásil som, aby som ho povzbudil. „Ale nič nesľubujem."

Napokon, musí vedieť, že každé porušenie predpisov som povinný nahlásiť disciplinárnej komisii.

Zhlboka si vzdychol. „Potrebujem tvoju pomoc."

„Som samé ucho."

„Vydierajú ma."

„Kto?" spýtal som sa najpokojnejšie, ako sa len dalo.

„Neviem. Niekto, kto pozná moju finančnú situáciu lepšie, než by mal."

„A nemáš ju v poriadku?"

„Isteže mám." Odmlčal sa. „No sám vieš, že daňové záležitosti bývajú zložité. Možno som sem-tam niečo optimalizoval..."

„Inými slovami – nepriznal?"

„Možno. Ale prečo by som mal zdaňovať dary?"

Podľa toho, či sú *dary* platbami za poskytnuté služby.

„V akej hodnote sú zatajené príjmy?"

„V minimálnej. V porovnaní s tým, čo vykazujem."

Dave Swinton bol najlepšie zarábajúci džokej v Británii. Tvár dostihového športu! Viazal na seba kopu podporovate-

ľov a sponzorov. Usmieval sa z plagátov kampane *Dostihy ťa potrebujú* zacielenej na mladých ľudí. Všade figuroval v neodmysliteľnej zelenej polokošeli s výraznou značkou popredného výrobcu športového oblečenia nad svojím menom vľavo hore a s reklamnými nášivkami na oboch rukávoch. Určite mu viac vynášali komerčné aktivity než samo jazdectvo.

„Koľko?" zopakoval som otázku.

„Asi dvesto."

„Z toho predsa nemusíš robiť vedu," zasmial som sa. „Zahrnieš ich do ďalšieho priznania. Pre dve stovky ťa nikto nemôže vydierať."

„Dvestotisíc."

„Aha." Smiech sa mi zadrhol v hrdle.

„Áno. Ale aj tak priznávam vyše milióna." Odmlčal sa, lebo predbiehal rad áut čakajúcich na zelenú a v poslednej chvíli sa zaradil pred ne. „Zavolal mi nejaký hajzel a kázal mi prehrať, inak vraj pôjde na daňový úrad a udá ma."

„Nemáš predstavu, kto by to mohol byť?"

„Nie. Inak by som ho rovno zabil."

„Neviem, či by to pomohlo."

„Možno nie, ale cítil by som sa lepšie."

Potom mlčal celou cestou až k areálu.

„Ktoré dostihy si prehral?" zopakoval som otázku, keď sme zabočili na parkovisko.

„Minulý týždeň som štartoval dvadsaťosemkrát, desať ráz som vyhral, prehral som osemnásťkrát."

„Neštvi ma, Dave," ozval som sa. „Dobre vieš, ako to myslím."

Neodpovedal.

Zatiahol na miesto vyhradené pre džokejov.

„Chceš počuť moju radu?" spýtal som sa.

„Ani nie," sklonil sa nad volant.

No aj tak som ju vyslovil. „Choď na finančnú správu, povedz, že došlo k omylu a že ho chceš napraviť. Doplatíš daň, urobíš všetkému koniec a ja sa budem snažiť zabudnúť na to, čo si mi oznámil."

„A keď nie?“

„Potom si blázon. Ak niekto tú informáciu má, tak ju použije. Možno nepôjde rovno na úrady, ale nejako s ňou naloží. Prípadne ju bude chcieť predať médiám. A budeš v kaši. Radšej sa prihlás sám, skôr než ťa niekto oznámi.“

„Ale prečo by som mal platiť daň z darov? Veď to nie sú zárobky.“

Zjavne presviedčal skôr sám seba, nie mňa.

„Na to sa spýtaj účtovníkov.“

„Do hája aj s nimi,“ paprčil sa a oprel sa o operadlo sedadla. „Človek aby sa im bál povedať niečo, čo nemajú vedieť daňováci. Hoci ich platím, tuším pracujú viac pre štát. Furt mi hovoria, čo nesmiem dať do nákladov, aj keď je to pre moju robotu nevyhnutné.“

„Tak zmeň firmu. Na čo čakáš?“

Možno si chce bokom privyrobiť práve niektorý z nich, vidí do jeho financií a vetrí príležitosť, pomyslel som si.

„Koľko pýtal ten vydierač?“ zaujímalo ma, keď sme vchádzali do areálu.

„Práve to je zvláštne,“ čudoval sa Dave. „Nežiadal peniaze, len to, aby som pokašlal dostihy.“

„Ktoré?“

Neodpovedal.

2 KAPITOLA

Vrátnik nám ukázal, že môžeme vojsť. Spoznal Dava a takmer zasalutoval. „Dobrý deň, pán Swinton,“ pozdravil a ani sa nepozrel na priepustku, čo mu visela na krku. Moju však pozorne študoval. Obsahovala meno, fotografiu a funkciu vytlačenú hrubým čiernym písmom: Britská dostihová komisia, vyšetrovateľ. Chlapík sa zamračil. Policajtov nikto nemá rád, ani dostihových.

„Ako sa s tebou vydierač spojil?“ pokračoval som, keď sme už boli v dostatočnej vzdialenosti.

„Zavolal mi na mobil."

„Zobrazilo sa ti číslo?"

„Nie, bolo súkromné."

Ako inak.

„Čo povedal?"

„Aby som prehral dostihy."

„Jasné," zareagoval som netrpezlivo, „ale chcel by som tie slová počuť presne."

„Vyhrážal sa, že ak nepustím preteky, vyzvoní na daňovom úrade, aké dary od majiteľov som nepriznal."

„Presne tak sa vyjadril?"

„Plus-mínus."

„Určite povedal, o ktoré dostihy mu ide," trval som na svojom.

„Kázal len, že nemám vyhrať na..." Zasekol sa.

„Kde?" pobádal som ho.

„Kašli na to."

„Nemôžem, Dave. Doparoma, veď ti chcem pomôcť."

„Tak zabudni, že som vôbec začal."

Zmizol do vážnice a do bezpečia džokejskej šatne. Postavenie v dostihovej komisii ma teoreticky oprávňovalo aj na vstup do týchto miestností, ale načo by som tam šiel? Zbytočne by som si narobil nepriateľov. Aj keď mám nárok vojsť do všetkých priestorov, s týmto privilégiom treba narábať opatrne, najlepšie je vôbec ho nevyužívať. Keby som jazdcom narúšal súkromnú zónu, akákoľvek morálna autorita, ktorú by som mohol požívať v ich radoch, by sa vyparila skôr než éter zo žeravej platne.

Namiesto toho som sa prechádzal po závodisku a nasával som atmosféru pokojného predpoludnia pred veľkým podujatím. Čoskoro sa sem začnú valiť davy z mimoriadnych vlakov, zaplnia bary a zdvihnú vlnu očakávania na maximum.

Dlhší čas som nebol v Newbury, ale stále ostávalo mojím najobľúbenejším miestom. Rovný terén umožňoval divákom na tribúnach skvelý výhľad na celé dianie a záverečný úsek so štyrmi pevnými plotmi vždy popchol kone aj jazdcov.

Okruh v Newbury nemal len dlhú cieľovú rovinku, ale bol aj

pomerne široký. Kombinácia týchto dvoch faktorov poskytovala optickú ilúziu, že cieľový stĺp je bližšie, než v skutočnosti bol, a neskúsenejších nabádala pustiť sa do finišu skôr, než bolo treba. Až potom zistili, že cieľ je ďaleko a že ostrieľanejší džokejovia ešte pokojne sedia v sedlách a iba sa pripravujú na útok.

No aj zbytočné vyčkávanie mohlo priniesť katastrofu. Nikto si nezlizne toľko kritiky ako jazdec, ktorý pridlho otáľa a zmešká záverečný nástup.

Tento víkend som mal mať voľno, ale keď už som bol tu, pozorne som sa obzeral okolo seba. Na nijakom závodisku som nikdy nebol mimo služby. Prechádzal som sa s otvorenými očami a ušami, skúmal som, či je všade všetko, ako má byť. Nie cielene, ale zvyk je železná košeľa. Prešiel som okolo Berkshirskej tribúny k miestu, kde si bookmakeri horúčkovito rozkladali stánky, stavali elektronické tabule a pripájali si počítače na miestnu bezdrôtovú sieť. Ako sa len veci zmenili od čias tabúľ, kriedy a veľkých účtovných kníh.

Vošiel som do reštaurácie pod hlavnou tribúnou, aby som sa zohrial a vypil si kávu. Po pobyte v Davovej saune ma zúfalo smädilo. Nechápal som, ako môže vydržať nepiť ešte aj teraz, keď v teplákoch beží po trojkilometrovej trati a snaží sa vypotiť ďalší polliter tekutiny.

Areál sa začal rýchlo zapĺňať, očakávaných sedemnásťtisíc návštevníkov sa húfne valilo, ja som sa prechádzal medzi nimi a počúval som, vnímal som útržky informácií, ktoré by sa mi v budúcnosti mohli zísť.

„Jeff Hinkley!" zvolal ktosi za mnou.

Otočil som sa. Prikročil ku mne dobre oblečený územčistý chlapík s dozadu začesanými sivými vlasmi a podával mi ruku. Srdečne som mu ju potriasol.

„Pán Smith!" potešil som sa. „Som rád, že vás opäť vidím."

„Hovorte mi Derrick, prosím."

Derrick Smith bol jeden z popredných majiteľov skvelých koní vrátane šampióna Camelota, ktorý vyhral Dvetisíc guineí aj Derby.

Predstavil ma svojmu spoločníkovi, šedivému mužovi v ele-

gantnom semišovom zvrchníku a tvídovom obleku s hnedým zamatovým golierom.

„Jeff Hinkley, sir Richard Reynard." Povedal to tak, akoby som mal okamžite vedieť, o koho ide.

Netušil som.

„Teší ma." Podali sme si ruky.

„O týždeň prídete?" spýtal sa Derrick.

„Samozrejme," potvrdil som. „Ďakujem. Neviem sa dočkať."

Na budúcu nedeľu ma pozval na obed do svojej lóže v Sandowne. Ako výraz vďaky za to, že som v júni v predvečer Ascotu pomohol odhaliť plány na únos jedného z jeho koní.

„Výborne," zaradoval sa.

„Máte tu dnes nejaké železka v ohni?" spýtal som sa ho.

„Nie, sme tu s Richardom len ako hostia. Poďte si s nami niečo vypiť. Iste to nikomu nebude prekážať."

„Nie som vhodne oblečený." Obaja boli v oblekoch, ja len v športovom saku a bez kravaty.

„Hlúposť. Netrápte sa."

Výťahom sme sa vyviezli na štvrté poschodie Berkshirskej tribúny do hostiteľskej zóny výrobcu Hennessy. Hneď mi tam vrazili do ruky koktail so šampanským.

Miestnosť už bola spolovice plná, kopu ľudí som poznal.

A mnohí poznali mňa. Podaktorí, s ktorými som mal oficiálne do činenia – ja ako vyšetrovateľ, oni ako vyšetrovaní –, zrazu spozorneli.

„Godfrey," zavolal Derrick na šéfa koňakovej firmy, chytil ho za predlaktie a pritiahol ho k nám, „poznáš sa s Jeffom Hinkleym? To je ten, čo mi zachránil koňa v Ascote."

Godfrey, menej familiárne vikomt Marylebone, bol hostiteľom. Prijal ponúkanú ruku so skúmavým výrazom tváre, ktorý prezrádzal, ako úporne loví v pamäti, či je moje meno v zozname pozvaných.

Nebolo.

„Prepáčte, vaše lordstvo," uľahčil som mu situáciu. „Priviedol ma pán Smith, ale nezdržím sa dlho."

Godfreymu Marylebonovi sa zreteľne uľavilo. „Aha. Teší ma,"

povedal, no už hľadel ponad moje plece na ďalších hostí, ktorých na rozdiel odo mňa očakával. Vykročil k nim. Derrick Smith sa medzitým kamsi vybral a vzal so sebou aj sira Richarda Reynarda.

Využil som príležitosť a vyšiel som na balkón. Nemal som často príležitosť vidieť trať z takejto výšky. Väčšinou som sa pohyboval nižšie – aj spoločensky.

Vonku v chlade stáli dvaja muži zabratí do vážneho rozhovoru. Sklonené hlavy mali vedľa seba. Nižší z nich bol napaprčený a dával to zreteľne najavo. „Si totálny idiot, dočerta!" započul som. „Nemáš tu čo hľadať. Nemáš byť ani v Anglicku. Je to príliš riskantné."

„Nikto sa nič nedozvie," upokojoval ho ten druhý.

„Stačí, že to viem ja," zlostil sa prvý.

Vtom si ma všimli a okamžite stíchli. Jeden z nich sa dokonca ostentatívne odvrátil, aby som mu nevidel do tváre.

„Prepáčte," ospravedlňoval som sa. „Nevšímajte si ma. Len som sa prišiel trochu nadýchať."

Bez slova počkali, kým opäť vojdem dnu.

Medzitým sa miestnosť výrazne zaplnila a hostia pomaly zaujímali miesta pri stole, kde sa mal podávať obed. Najvyšší čas zmiznúť, vravel som si.

Hľadal som očami Derricka Smitha a lorda Marylebona, aby som sa rozlúčil, ale obaja boli kdesi na druhom konci, zabratí do rozhovoru, tak som sa rozhodol, že sa v tichosti vytratím. Pri vešiaku stál sir Richard Reynard, sám.

„Pozdravujte, prosím, pána Smitha," požiadal som ho.

Pozrel na mňa a prikývol.

Keď som vykročil, ešte raz som sa cez sklené dvere pozrel na balkón. Dvaja muži sa ďalej energicky zhovárali, no tentoraz som obom videl do tváre.

Vybral som z vrecka iPhone a rýchlo som si ich z diaľky odfotil. Cvakol som ich vo chvíli, keď sa zhodou okolností obaja pozreli mojím smerom.

Človek nikdy nevie, kedy sa čosi také môže zísť.

Vynechanie obeda a beh po dostihovej dráhe zrejme urobili svoje – Dave Swinton evidentne dosiahol požadovanú hmotnosť.

O trištvrte na tri som videl, ako vychádza z vážnice v čierno-červeno-bielom drese. Pripojil sa k majiteľovi koňa a k trénerovi, ktorí už boli v predvádzacej ohrade.

Hennessy Gold Cup sa beží v Newbury vždy v poslednú novembrovú sobotu a patrí k najprestížnejším pretekom ročníka.

Sú dva prekážkové dostihy, ktoré chce vyhrať každý majiteľ, tréner aj džokej: Cheltenhamský Zlatý pohár a Veľká národná. A Hennessy spolu s vianočným Behom kráľa Juraja Šiesteho v Kempton Parku a Dostihmi šampiónov Kráľovnej matky sa zaraďujú k tým tretím najprestížnejším.

Preto bola atmosféra v Newbury plná vzrušenia a očakávania. Niektorí majitelia nervózne prestupovali z nohy na nohu.

Rovnako ako jazdci.

Pre začiatočníkov to bola príležitosť naštartovať kariéru, pre starších hrozba jej konca. Preto sa obzerali ponad plecia po mladých ‚sopliakoch', ktorí im pokojne a bez mihnutia oka môžu raz-dva vyfúknuť džob.

Konečne usporiadateľ zazvonil, džokeji jeden za druhým vysadli a zmenili sa z obyčajných okolostojacich na bohov.

Stál som pri zábradlí a sledoval som, ako vychádzajú z padoku na dostihovú dráhu.

„Veľa šťastia!" zakričal som Davovi, keď prechádzal popri mne.

Pozrel na mňa, usmial sa, no nepovedal nič. Nevyzeral dobre. Oči aj líca vpadnuté, pery stisnuté – obraz podvyživeného, dehydrovaného chlapa.

Dnes popoludní to bol už jeho štvrtý štart. Každý jeden z nich by väčšinu ľudí vyčerpal. A Dave pritom neraňajkoval, neobedoval a nevypil ani len pohár vody.

Nečudo, že pripomínal prízrak.

Integrated vyhral Hennessy najtesnejšie, ako sa len dalo – výsledok ukázala až cieľová fotografia. Dave Swinton použil všetky svoje schopnosti, aby prinútil koňa v pravú chvíľu natiahnuť krk a preťať laserový lúč.

Davy priam šaleli. Diváci burácali, keď Dave prechádzal s koňom do priestoru vyhradeného pre víťaza. Úsmev od ucha k uchu a výdatná dávka adrenalínu ho zmenili, už nevyzeral ako duch.

Keď so sedlom preveseným cez ruku kráčal popri mne do vážnice, ešte vždy sa škeril.

„Pre toto jazdím," oznámil mi. „Paráda!"

„Tentoraz ti nikto nekázal prehrať?" spýtal som sa.

Úsmev mu na sekundu zmizol z tváre, vzápätí sa vrátil, no oči sa mu už nesmiali.

„Chvalabohu, nie."

3 KAPITOLA

Na druhý deň ma Dave Swinton opäť zobudil ráno pred siedmou.

„Jeff, musím s tebou hovoriť."

„To si vravel aj včera," oboril som sa naňho.

„Áno, viem. Prepáč, ale je to naozaj nevyhnutné."

„Nemôžeme to vybaviť po telefóne?"

„Nie, musíme sa porozprávať medzi štyrmi očami."

„Tak príď za mnou do Londýna. Včera som kvôli tebe premárnil kopu času a nemám chuť zopakovať si to."

„Nemôžem. Dnes mám päť dostihov a predtým musím absolvovať saunu," vysvetľoval. „Večer som oslávil víťazstvo biftekom, som tučný."

Dave sa dal opísať všelijako, len nie ako tučný.

„Pozri, Dave," presviedčal som ho, „nemá význam, aby som sa za tebou zase trepal do Lambournu, ak mi nemieniš prezradiť, o čo ide. Myslím do podrobností. Včera som tam bol zbytočne."

„Aspoň si videl, ako som vyhral Hennessy, to nie je strata času," naparoval sa.

„Áno, bol si excelentný," súhlasil som. „Nádhera."

„Tak teda prídeš?"

Vzdychol som si.

„A skutočne mi chceš oznámiť niečo dôležité?"

„Jasné. Určite ti poviem, kto to je."

„Čo kto je?"

„Ten, o kom sme sa včera bavili."

Zrejme mal na mysli vydierača.

„Tak hovor do telefónu."

„Neblázni, človeče! Technike sa dnes nedá veriť."

Nečudoval som sa jeho postoju. Dave Swinton patril k ľuďom, ktorých svojho času odpočúvali nedeľné bulvárne plátky.

„No dobre," rezignoval som. „Prídem, ale neopováž sa ma zase sklamať."

„Neboj sa," sľúbil. „No švihni si. O trištvrte na jednu štartujem v prvých dostihoch v Towcestri, musím vyraziť najneskôr o pol jedenástej."

V nedeľu nešli vlaky tak často ani tak rýchlo ako deň predtým a musel som v Readingu prestúpiť na lokálku, ktorá sa do Hungerfordu terigala celú večnosť.

Pred stanicou čakal iba jeden taxík a ja som v behu z nástupišťa predbehol ďalšieho záujemcu rovnako tesne ako Integrated svojho súpera v Hennessy.

„Idem do Lambournu," oznámil som porazenému, vari sedemdesiatročnému bielovlasému chlapíkovi s paličkou. „Zvezieme sa spolu?"

Pokrútil hlavou. „Nie, ďakujem, ja mám cestu na opačnú stranu."

Rád by som mu bol taxík prenechal, no keby som sa ešte chvíľu zdržal, s najväčšou pravdepodobnosťou by som už Dava nezastihol. Zahanbene som teda nasadol a zabuchol dvere.

„Dnes som v Hungerforde jediný," povedal taxikár, keď sme vyrazili. „Bude si musieť počkať, kým sa nevrátim."